

NIEDOPUSTEK (1) *sb m*

N sg niedopustek.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Niedopuszczenie, zabronienie; w funkcji orzecznika: nie można, nie wolno [cum inf]: Niedopuśćtek ci to tu [*do piekła*] wniść Trudno nálze wrotá wybić. *MWilkHist E2.*

Cf **NIEDOPUSZCZENIE**

AŻ